

Vzrušující série pro milovnice Harryho Pottera

SCARLET

a

IVY

Tanec ve tmě

SOPHIE CLEVERLY

SCARLET
a
IVY

Tanec ve tmě

SCARLET AND IVY: THE DANCE IN THE DARK
Text © Sophie Cleverly Edwards 2018

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Kaderková, 2023
Cover illustration © Kate Forrester, 2023
Cover design © HarperCollins Publishers, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-4508-1 (pdf)

SCARLET a IVY

Tanec ve tmě

SOPHIE CLEVERLY

přeložila Kateřina Kaderková

*Pro všechny mé superhrdiny.
Show must go on...*

Kapitola první Ivy

Pokud jde o nové začátky, tenhle stál za to.

Poprvé po dlouhé temné zimě vysvitlo slunce. Vedle sebe jsem měla své dvojče – Scarlet se válela v trávě a předstírala, že je tepleji, než doopravdy bylo. Nad námi se tyčily vysoké stromy, jejichž čerstvě vyrašené pupeny se natahovaly k obloze.

No a taky jsme byly zpátky ve Vraniboru. Tato skutečnost už za moc nestála, ale všechno se zdálo lepší než v prvním pololetí. Ve vstupní hale nás s úsměvem přivítala slečna Rytířská, prozatímní ředitelka. Škola měla v poslední době na vedoucí pracovníky docela

smůlu – slečna Lišková byla stále na útěku, protože ji obvinili ze zpronevěry. Navíc nechala mou sestru zavřít do ústavu a tvářila se, že je Scarlet mrtvá. A pan Bartoloměj nebyl o moc lepší. Krutého ředitele konečně zavřeli za to, že se před desítkami let podílel na smrti jedné ze studentek. Teď zůstala škola bez vedení, a tak to padlo na slečnu Rytířskou.

Měly jsme za sebou první vyučovací den po vánočních prázdninách a žádný výprask v dohledu. Všechny učitelky se zdály spokojenější. Dokonce i *Viola* vypadala šťastněji, což byl úspěch sám o sobě.

„Všechno je celkem fajn, vid?“ řekla jsem svému dvojčeti se spokojeným povzdechem. Tenká uniforma propouštěla chlad a tráva byla vlhká, ale teď když se všechno začínalo znovu zelenat, dlouhá příjezdová cesta ke škole skýtala nádherný pohled.

Scarlet ke mně nezaujatě vzhledla. „Nezapomínáš na něco?“

Nezapomněla jsem na nic, ale snažila jsem se udržet si bezstarostný a radostný přístup. Scarlet mě pochopitelně musela srazit zpátky k zemi. *Ariadna*. Naši nejlepší kamarádku před Vánoce vyloučili, když ji obvinili z požáru, který založil pan Bartoloměj, aby za sebou zametl stopy. Jenže ani poté, co bylo její jméno očištěno, si její rodiče nepřáli, aby se do Vraniboru vrátila.

Měla jsem pocit, jako by vedle nás zela díra ve tvaru *Ariadny*. Několikrát jsem se dnes otočila, abych jí něco

řekla, nebo jsem čekala, že se ozve s nějakou veselou poznámkou, ale odpovědí mi bylo jen ticho.

„Určitě je jí doma dobře,“ pronesla jsem slabým hlasem.

Scarlet se posadila, po celých šatech měla na zádech přilepenou trávu. „Ale no tak,“ řekla a jemně do mě strčila. „Hlavu vzhůru, Ivy, všechno *je* lepší. Pojďme si udělat seznam.“ Vytáhla pero a ošuntělý zápisník, ten, který používala místo svého starého deníku. „Za prvé, nepokusí se nás zavraždit žádní ředitelé. Za druhé, žádné další hrozné tresty. Za třetí, všichni spolu dobře vychází. Penny dokonce přestala nesnášet Violu.“

Penny Winchesterová a Viola Adamsová obě dříve nesnášely Scarlet, ale v minulém pololetí se ošklivě pohádaly mezi sebou. Byla sice pravda, že se konečně usmířily, ale to spočívalo především v tom, že spolu nemluvily. „Nejsem si jistá, jestli bych to zařadila na seznam dobrých věcí,“ řekla jsem. „Vážně chceme, aby se zase daly dohromady?“

Moje dvojče zamyšleně žužlalo konec pera. „To je fakt. Dobře, škrtni to. Teď potřebujeme nové číslo tři.“

„No,“ protáhla jsem. „Vánoce byly fajn.“

Potom, co teta Phoebe, otcova roztržitá sestra, našla odvahu postavit se naší dotěrné maceše, jsme měly dovoleno strávit Vánoce u ní. Já u tety žila už před tím, než jsem nastoupila do Vraniboru, zatímco Scarlet chodila do školy. I když jsem to nerada přiznávala, vždycky se mi zdálo, že teta dává přednost společnosti

mého dvojčete, což bylo poněkud zvláštní vzhledem k tomu, jak rozdílnou mají povahu.

„Za třetí, Vánoce,“ zahlásila Scarlet a poznamenala si to. Jako dodatek připsala: „Výborný švestkový nákyp.“

Usmála jsem se. Bylo zvláštní vidět Scarlet v domě, kde jsem žila, když jsem věřila, že je navždy pryč. Zvláštní, ale úžasné. Ani mi nevadilo, že teta Phoebe spálila krocana a dala mi úplně stejnou pletenou šálu, jakou jsem od ní dostala minulý rok. Scarlet tentokrát taky jednu dostala.

„Za čtvrté,“ řekla. „Počasí se zlepšuje.“

„Ha!“ zvolala jsem. „Ne tak rychle, jak bych si přála. Mám navlhle šaty. A podívej se na ty mraky!“

Scarlet se ušklíbla a schovala zápisník do kapsy. „Jo, ale je to jiné. Je tu nový rok. A ve vzduchu je cítit příslib jara!“

Zvedla se, doširoka rozpřáhla ruce a zhluboka se volně nadechla.

Na nose jí přistála dešťová kapka.

Obě jsme se rozesmály a náhlým přívalem deště se rozběhly zpátky ke škole a našemu novému začátku.

Život šel dál. A škola byla poprvé jednoduchá. Počasí se zlepšovalo, bylo čím dál tepleji a svítilo víc slunce. Se Scarlet nás každý den probudilo zvonění, po kterém jsme se vydaly na vyučování, snědly neuspokojivý oběd, šly na další hodiny a k večeři dostaly guláš bez chuti. Pak rovnou do postele bez nočních výletů.

Byla jsem šťastnější a pořád jsem si to opakovala. Koneckonců jsem nemusela pátrat po tajných deníkových záznamech, honit duchy, ani se obávat učitelů číhajících za rohem s výpraskem. To byla změna k lepšímu, nebo ne?

Jednoho březnového rána si Scarlet na shromáždění sedla vedle mě a prakticky mě hlavou praštila do ramene. „Ivy,“ prohlásila. „Strašně se nudím.“

Povzdechla jsem si a byla ráda, že jsem to nemusela říct první. „Já taky.“

„Panebože, ať na tomhle shromáždění oznámí něco zajímavého,“ zasténala.

„Jako co?“

Z řady za námi se k nám naklonila Naďa Sajáni. „Třeba nějakou předčasnou smrt,“ řekla a nadzvedla obočí.

„Ne!“ vyjekla jsem. „Žádné další předčasné smrti!“

Naďa se zahihňala a znovu si sedla. Moje dvojče se šibalsky usmívalo. Pak učitelky začaly všechny tišit, a tak jsme se narovnaly a dávaly pozor.

„Dobré ráno, děvčata,“ řekla slečna Rytířská a počkala, až jí všichni pozdrav sborově oplátí. Ředitelka naší koleje už dříve často vedla shromáždění, ale teď když vedla celou školu, připadalo mi to jiné. „Mám pro vás dnes speciální oznámení.“

Kolektivně jsme nastražily uši.

„Jak jistě všechny víte, na konci tohoto pololetí se budou konat vaše praktické zkoušky...“

Zamručely jsme. Tohle přece nemohlo být ono speciální oznámení.

O zkouškách blábolila ještě poměrně dlouho. Okny do auly proudily sluneční paprsky – i když venku nebylo moc teplo, ohřívaly místnost i všechny v ní, a mně se z toho zavíraly oči. Obvykle jsem byla pozorná posluchačka, ale tehdy jsem většinu jejích slov nevnímala.

„A teď k tomu oznámení,“ pronesla slečna Rytířská veselejším hlasem. „Slečno Pěnkavová?“

Přesunula jsem pohled ke kraji pódia a uviděla naši učitelku baletu. Nedávno začala používat hůl, protože ji její staré zranění trápilo víc než kdy dřív. Přesto však po cestě k řečnickému pultu věnovala sálu přátelský úsměv.

„Zdravím, děvčata,“ řekla. „S potěšením vám chci oznámit, že nás v tomto pololetí čeká speciální vystoupení studentek baletu.“

Zazubila jsem se na své dvojče. To jsme my!

„Zatančí slavný balet *Šípková Růženka*. Konkurz proběhne za několik týdnů a role přidělí malá porota složená z učitelek.“

Přísahala bych, že Scarlet zatleskala nadšením, a to gesto mi trochu připomnělo někoho jiného.

„A kdyby to nebylo dostatečně vzrušující,“ dodala hravě slečna Pěnkavová, „vystoupení se bude konat v Královském divadle ve Fairbanku. Všechny studentky a rodiče si budou moct zakoupit vstupenky, pokud budou chtít.“

Scarlet se v očích zablýskla světla reflektorů. Bylo vidět, že ji to zaujalo. Tohle byla její velká šance stát se baletní hvězdou.

I já jsem se samozřejmě těšila, ale taky jsem byla nervózní a moje nadšení bylo tlumené. Radostná reakce mého dvojčete mi připomněla smutnou díru ve tvaru Ariadny, která zela na lavici vedle mě. K čemu bylo nadšení, když ho nemůžu sdílet se svou nejlepší kamarádkou?

Scarlet po zbytek dne nemluvila o ničem jiném než o recitálu. Vrcholu to dosáhlo na hodině baletu, kde strávila více času mluvením o tom, jak to bude skvělé, než procvičováním.

Ale můj smutek rostl. Když jsme se vrátily na pokoj, abychom se připravily na večeři, už se mi chtělo brečet.

„Co se děje, Ivy?“ zeptala se Scarlet a sedla si vedle mě na postel. „Celý den se tváříš kysele. Copak ty z toho recitálu nemáš *radost*? O tom jsme vždycky snily!“

Ty jsi o tom vždycky snila, pomyslela bych si, kdyby moje mysl nebyla jinde. Upírala jsem pohled na svůj noční stolek, kde ležela hromádka dopisů od mé kamarádky. Nebyla jsem si jistá, jestli mám svému dvojčeti přiznat, jak se doopravdy cítím, ale než jsem se stačila zastavit, všechno se to ze mě vyvalilo. „Chybí mi Ariadna,“ řekla jsem. „Kéž by tu byla s námi! Bez ní je všechno tak nudné!“

„No tak to ti *pěkně děkuju*,“ opáčila Scarlet. „Já ti nestačím?“

„Víš, jak to myslím,“ odpověděla jsem.

Povzdechla si a opřela se o rám postele, přičemž hlavou málem narazila do zdi. „No dobře. Taky mi chybí.“

„Musí existovat způsob, jak ji dostat zpátky.“ Kousla jsem se do rtu. „Přísahala jsem, že to dokážu. Ale potom, co říkala slečna Rytířská...“

„Já vím. Její otec chce, aby zůstala doma.“

Rozvázala jsem si školní kravatu a omotala ji okolo prstů. „To přece není *fér*. Neudělala nic špatného. Jestli se chce vrátit, její otec by ji měl nechat.“

„To neudělá,“ řekla Scarlet. Vždycky když o tom mluvila, v jejím hlase byl náznak hněvu. „Je to jeho drahocenná dcera. Chce ji mít zavřenou ve zlaté klícce a ven už ji nikdy nepustí.“

Bylo to beznadějné.

Když jsem šla chodbou k umývárnam, zamrkala jsem, abych zahнала slzy. Nechtěla jsem před Scarlet vypadat jako padavka. Teprve nedávno jsem ji přesvědčila, že nejsem tak ufnukaná, jak si vždycky myslela.

Ale když jsem vešla do umýváren, zahlédla jsem někoho jiného, před kým jsem nechtěla brečet *ani náhodou*.

Přímo na mě zírala Penny. „Jestlipak to není náš uplakánek,“ ušklíbla se.

Nic jsem neřekla a snažila se ji ignorovat. Letos si mě zatím ještě nedobírala. Doufala jsem, že to tak zůstane i nadále.

„Mluvím s tebou, uplakánku,“ řekla. Strčila do mě a já narazila do studených umyvadel.

„Au! To bylo za co?“ zeptala jsem se.

„Určitě si myslíš, že jste vyhrály,“ řekla a přimhouřila oči. „Možná že vám s tvou sestrou všechno prošlo, ale já nezapomínám.“

Penny měla paměť jako slon, mimořádně pomstychtivý slon. Ale tuhle hru jsme mohly hrát obě.

„Ani já nezapomínám,“ podotkla jsem a snažila se sebrat odvalu. „Nezapomněla jsem, že ses nás pokusila napráskat řediteli, ani že jsi Violu shodila do jezera.“

„Usmířily jsme se,“ odsekla Penny. „Už na tom nezáleží.“

„Tak proč si mě zase dobíráš?“ chtěla jsem vědět. Pokaždé, když jsem si myslela, že se Penny změnila, její staré hrozné já se objevilo stejně rychle, jako předtím zmizelo.

„Buď ticho a drž se ode mě dál,“ zavrčela. „Než ti dám opravdový důvod k breku.“

Kapitola druhá Scarlet

Když se Ivy vrátila zpátky do pokoje, vypadala otřeseně.

„Co se stalo?“ zeptala jsem se.

„Nic,“ odpověděla. „Pojďme dolů na večeři.“

Pokrčila jsem rameny. Nejspíš jí pořád dělala starosti Ariadna. Ale co jsme mohly dělat? Ani jsme nevěděly, jak se k Ariadně domů dostat, natož jak ji odtamtud propašovat pryč. A měla jsem pocit, že jejího otce bychom ke změně názoru nepřesvědčily zrovna snadno.

Vydaly jsme se dolů, Ivy byla stále ponořená do ticha. Možná se přes to prostě budeme muset přenést. Zase s Ivy budeme tým o dvou členech.

Vzala jsem ji za ruku a jemně stiskla, ale ona gesto neopětovala.

Dorazily jsme do jídelny a zařadily se do fronty. Napadlo mě, že by Ivy mohla rozveselit trocha humoru, a tak jsem nasadila svůj snobský přízvuk. „Co se dnes podává, slečno?“ obrátila jsem se na kuchařku, která vydávala večeři, byla hubená jako tyčka a na sobě měla špinavou zástěru. „Bude to kohout na víně? Nebo možná tatarský biftek?“

Zamračila se na mě. „Je guláš,“ odvětila.

Předstírala jsem překvapení. „Opravdu? Jak originální! Co vymyslíte příště?“

Vyklopila mi na talíř plnou naběračku, z níž se polovina vylila přes okraj, a postrčila ho mým směrem. „Bude to, co vám dáme,“ řekla.

Štouchla jsem Ivy do žeber. „Jsem si jistá, že si na téhle kulinářské specialitě pochutnáme, vid', drahá sestřičko?“

„Hm?“

Ani se neuchechtla. Kuchařka si mě měřila, jako by se do guláše chystala přidat *mě*. Povzdechla jsem si. „Tak dobře. Fajn. Už jdu.“

Došly jsme ke stolu naší koleje, Richmondu, a já na něj položila svůj tác.

Prefektka Penny už tam stála a mávala okolo sebe vidličkou, jako by dirigovala neviditelný orchestr. „Bude to zkrátka kouzelné,“ říkala Nadě. „Musím získat roli Aurory. Je pro mě prakticky stvořená.“

Probodla jsem ji pohledem. „Vážně? Protože jsem si celkem jistá, že nejlepší baletka jsem tu *já*.“

Otočila se na mě a přimhouřila oči v pihovatém obličejí. „Přesně jak jsem čekala, Scarlet Greyová už teď žárlí. Ví, že se na tu roli hodím nejmíc.“

Přeskočila bych stůl a vlepila jí facku, kdyby mi Ivy nezapíchla vidličku do nohy. „*Penelopo*,“ utrousila jsem trpce. „Den, kdy vyhraješ hlavní roli v baletu místo mě, bude dnem, kdy sama královna Viktorie vstane z mrtvých a zatančí si *Louskáčka*.“

To u stolu vyvolalo několik záchvatů smíchu.

„Děvčata,“ napomenula nás slečna Rytířská varovným tónem. „Chovejme se rozumně, prosím.“

Penny se obrátila zpátky k Nadě. „Jenom blafuje,“ slyšela jsem ji zašeptat. „Víš, že na to nemá.“

Musela jsem je ignorovat, pokud jsem nechtěla dostat vynadáno od slečny Rytířské a další vidličku do nohy od Ivy. A tak jsem raději našťvaně zhltnala svůj guláš. Co o tom Penny vůbec může vědět?

Tu noc jsem nemohla spát a trápila se jejími hloupými slovy.

Věděla jsem, že bych těm nesmyslům, které si Penny vymýšlela, neměla věnovat pozornost. Ale něco z toho, co řekla, mi leželo v žaludku.

Víš, že na to nemá.

Byla to pravda. Vyšla jsem ze cviku.

Koneckonců jsem byla několik měsíců zavřená v ústavu.

Zachvěla jsem se a přetáhla si peřinu přes ramena. Nechtěla jsem znovu myslet na ústav, ne teď ani nikdy jindy. Být tam uvězněná bylo nekonečné, strašné a *nudné*. Ale nejhorší byl ten pocit osamělosti a strach, že se mi nikdy nepodaří uniknout...

Zavrtěla jsem hlavou do polštáře. Takové myšlenky bylo potřeba zahnat.

Podívala jsem se na Ivy a přemýšlela jsem, jestli ji mám vzbudit a zeptat se jí na své šance. Klidně oddechovala a v ruce jí ležela rozečtená knížka. Nebyla jsem si jistá, že to dokážu. Měla jsem pocit, že musím být ta silná, vždycky, ať už jí sebedůvěra narostla jakkoliv. A kromě toho by mé obavy nejspíš nepochopila. Balet milovala, ale ne ze stejných důvodů jako já.

Byl to můj sen, můj lístek ke slávě a bohatství. A nehodlala jsem dopustit, aby mi ho někdo vzal.

Musela jsem být nejlepší.

A *musela* jsem najít způsob, jak Penny porazit a tu roli získat.

Nakonec jsem usnula, aniž bych věděla jak a kdy. A v tu chvíli se dostavila noční můra.

Stála jsem na jevišti a zalévalo mě světlo reflektorů. Nehrála žádná hudba, ale já tanec stejně znala. Vyskakovala jsem a točila se, mé končetiny v ladném pohybu.

Ale něco bylo špatně. Někdo mě pozoroval ze tmy. Koutkem oka jsem stále zachytávala stín, který se

míhal mezi sedadly. Objevoval se a zase mizel mezi každou pomlkou v partituře.

Zastavila jsem se na místě. Najednou jsem si uvědomila, že je divadlo plné lidí a všichni na mě prázdnými pohledy zírají. Nikdo z nich ten stín, který je míjel, neviděl.

Zakryla jsem si oči před září reflektorů. „Kdo je tam?“ zavolala jsem.

Stín neodpověděl. Schovával se, číhal. Jako osoba stvořená z kouře, ne z masa a kostí.

Rozhlédla jsem se kolem. Zastavila jsem se uprostřed vystoupení. A teď jsem si nemohla vzpomenout, kde jsem skončila.

Ze všech stran se ozývalo syčení.

Došlo mi, že přichází z hlediště. Publikum na mě syčelo jako had.

„Ne,“ snažila jsem se říct. „To není moje chyba. Jsem dobrá tanečnice! Ale něco mě sleduje! Copak to nevidíte?“

Syčení bylo stále hlasitější, až se stalo ohlušujícím.

„Ne!“ zaječela jsem a dlaněmi si zakryla uši.

Stín se vynořil zpoza jednoho ze sedadel a začal se ke mně plížit.

A v tu chvíli jsem se zřítila z jeviště do černé tmy pod ním.

Kapitola třetí

Ivy

Scarlet nenáviděla, když nebyla středem pozornosti.

Já si světla reflektorů užila dost, když mě slečna Lišková donutila, abych předstírala, že jsem své vlastní dvojče, a bylo to *vyčerpávající*. Neslo to s sebou zkoumavé pohledy, pomluvy a problémy. Obzvlášť od lidí jako je Penny.

Ale nebylo to úplně špatné. Poprvé v životě jsem něco změnila, něco jsem dokázala, a dokonce jsem si i našla svou vlastní opravdovou kamarádku. Cítila jsem, že si mě lidé všímají, jako bych už nebyla jen odrazem svého dvojčete.

Střed pozornosti byl příjemným místem k návštěvě, ale nebyla jsem si jistá, že v něm chci *žít*.

Ve chvíli, kdy ohlásili baletní recitál, jsem věděla, že Scarlet bude posedlá hlavní rolí. Byla to její šance všem dokázat, co v ní je. Nejen našim spolužákům, ale i učitelkám a rodičům a – jak mi vzrušeně oznámila ráno cestou na hodinu – možná i potenciálním hledačům talentů. Upřímně řečeno jsem netušila, jestli někdo takový vůbec existuje, natož jestli chodí na školní představení.

„Jak říkám,“ začala Scarlet, „jsem nejlepší balerína na škole. Pennyiny nesmyslné řeči mě nerozhodí. Je jako papoušek.“

Nakrčila jsem nos. „Barevná a opeřená?“

„Ne, ty troubo!“ oplatila mi Scarlet a štouchla mě do paže. „Pořád se jen opakuje. Neví, o čem mluví. *Prý že na to nemám*. Pche!“

Scarlet rozhodně protestovala až příliš. V noci křičela ze spaní a já měla pocit, že se jí zdá o tom konkurzu. Teď jsem si dělala starosti už i já. Poslední, co jsem potřebovala, bylo, aby se vzkřísila její rivalita s Penny.

„Určitě bys zvládla někam vměstnat trénink navíc,“ řekla jsem.

Scarlet se náhle zastavila před učebnou angličtiny. „Trénink?“

„Tak se lidi tradičně v něčem zlepší,“ poukázala jsem.

„Já přece nepotřebuju trénovat!“ vyjela Scarlet. „Vytrů s Penny podlahu. Uvidíš.“

Ze dveří učebny vykoukla naše učitelka angličtiny, slečna Charlettová. „Žádné vytírání podlahy, ať už je to s kýmkoliv, prosím,“ řekla. „Pojďte dál, děvčata. Určitě vás potěší, že dnes začínáme *Olivera Twista!*“

Usmála jsem se, ale Scarlet jen protočila oči.

Chovej se slušně, napomenula jsem ji neslyšně, i když to bylo nejspíš k ničemu.

Moje sestra byla pevně rozhodnutá Penny porazit a dodržování pravidel bylo to poslední, na čem jí záleželo.

Jako by mi chtěla dokázat, že mám pravdu, Scarlet toho dne dostala *tři* školní tresty. Snažila se mě uprosit, abych je vzala na sebe, ale rychle to vzdala, když si uvědomila, že jsem na ni pořád našťvaná za její pokus přemluvit mě k tomu minulé pololetí. Tentokrát tresty našťestí znamenaly jen psaní řádků, žádné výprasky nebo něco horšího.

Když jsem odpoledne po cestě do našeho pokoje procházela okolo pracovny slečny Liškové, všimla jsem si, že ve dveřích stojí slečna Rytířská a mluví se školníkem – byl to muž středního věku v montérkách a s hustým knírem.

„Tohohle se opravdu musíme zbavit,“ slyšela jsem ji říct, přičemž rukou mávla k bizarní sbírce vycpaných psů, kteří pracovnu stále obývali. „Je to poněkud nevkusné, nemyslíte?“

Poškrábal se na hlavě. „Asi bysme je mohli prodat,“ řekl. „Třeba nějakému starožitníkovi.“

Zastavila jsem se a náhle mi něco došlo. „Chcete říct, že jste žádného neodnesla, slečno?“

„Zdravím, Ivy,“ pronesla slečna Rytířská poněkud roztržitě. „Ne, celá pracovna zůstala tak, jak byla.“

„Aha,“ řekla jsem a zamračila se. „Ale, no, na stole stála čivava, nebo ne?“ Ukázala jsem na malé prázdné místo, kde předtím malý psík seděl a kde teď nebylo nic než o trochu tmavší obrys na dřevě. „Vzpomínám si na ni. V tlamě měla propisky.“

Školník se ušklíbl a pod knírem ohrnul ret. „To mi nezní přirozeně.“

Slečna Rytířská vypadala zmateně. „Vy jste se ničeho nedotýkal, Harolde?“

Zavrtěl hlavou. „Nemůžu říct, že bych sem chodil rád, slečno. Jednou jsem tu opravoval okno a ta stará slečna Lišková mi vyhrožovala, že mě praští holí, jestli to neudělám dost rychle. A ze všech těch mrtvých čoklů mi běhá mráz po zádech. Radši jsem se držel stranou.“

„Nejspíš se jenom ztratila,“ usoudila slečna Rytířská. „Možná během vyšetřování.“

Přikývla jsem a vzpomněla si na všechny ty policisty, kteří se probírali jejími věcmi. „To bude asi ono,“ přitakala jsem. „Díky, slečno.“

„Není zač,“ odpověděla úřadující ředitelka. Potom zamrkala. Nejspíš si právě uvědomila, že je trochu divné o takových věcech mluvit se studentkou. „Tak se běž upravit k večeři. Kde máš sestru?“

„Po škole,“ odtušila jsem a přepadla mě osamělost.
„Ach tak,“ řekla.

Odspěchala jsem pryč a nechala ty dva diskutovat o tom, co udělají s těmi nešťastnými psy.

Ale nemohla jsem se ubránit dojmu, že vysvětlení slečny Rytířské bylo zvláštní. Vzhledem k tomu, že všechno ostatní bylo na svém místě a ten malý pes v pracovně nebyl, někdo ho musel vzít schválně. A co by vyšetřovatelé dělali s vycpanou čivavou, která sloužila jako držák na propisky? Když jsem o tom tak přemýšlela – tu by snad nechtěl nikdo na světě.

Trpělivě jsem v našem pokoji čekala na Scarlet. Snažila jsem se pracovat na úkolech, ale moje mysl pořád bloudila jinam.

Přemýšlela jsem o tom, že bych to své sestře řekla, vážně ano. Dvojčata si mají říkat všechno, a to jsme taky vždycky dělaly...

Nebo jsem si to alespoň myslela. Než jsem zjistila, že Scarlet vyměnila naše přijímací testy, aby se dostala na Vranibor, protože věděla, že její výsledek by na to nestačil. Když jsem si na tohle vzpomněla, nebyla jsem si jistá, jestli si ještě někdy budeme schopny úplně věřit.

Čmárala jsem si na papír a až po chvíli si uvědomila, že jsem nakreslila něco, co připomínalo malinkého psa. Zaškrtala jsem to.

Prozatím to Scarlet neřeknu. Nemělo smysl jí přidělávat starosti. A o výhružkách Penny taky pomlčím.

Snad to vzdá a nechá mě na pokoji. Nezdálo se mi to ale pravděpodobné. Když jsem ji před chvílí mýjela na chodbě, pokusila se mi podkopnout nohy a její kamarádky Ethel a Josephine se mohly popukat smíchy.

Okolo půl šesté se moje dvojče vrátilo zpátky do našeho pokoje.

„Konečně!“ řekla jsem a položila svoje plnicí pero.

„Pff!“ odfrkla v odpověď a odfoukla si z očí pramen vlasů. „Už mám školních trestů až po krk. Nesnáším je.“

„Uvědomuješ si, že se to dá snadno vyřešit?“

„A to jako jak, ty všeznátku?“ Moje dvojče odhodilo svou brašnu na postel a sešity z ní vyklouzly ven.

„Přestaň dělat problémy!“ Někdy jsem upřímně nechápala, jak vůbec můžeme být příbuzné.

„Aha, takhle. No, *pochopitelně*. Přestanu. Musím se soustředit na to baletní představení,“ řekla.

Na to se mohla soustředit už dneska ráno, pomyslela jsem si, a stejně to k ničemu nebylo.

„Takže,“ pokračovala Scarlet a natáhla se přese mě pro svůj stříbrný kartáč, který ležel na stole – ten, který zdědila po naší matce. „Stalo se něco zajímavého, zatímco jsem byla pryč?“

Cítila jsem, jak se mi mírně zahřívají tváře. „Ne,“ řekla jsem. „Nic se nedělo.“

Moje dvojče se zadívalo do zrcadla a začalo si rozčesávat vlasy, které byly stejně tmavě hnědé jako ty moje. „Je to tak zvláštní,“ pronesla najednou, „když si představím, jak si tady naše máma češe vlasy tímto hřebenem.“

„V tomhle pokoji?“ pochybovala jsem o tom. „To asi ne.“

„Ne, ne přímo v tomhle pokoji. Ale tady ve Vraniboru. Není to zvláštní?“

Setkala jsem se s pohledem svého dvojčete v zrcadle a přikývla. Minulý rok jsme zjistily, že naše zesnulá matka nemohla být tím, za koho jsme ji považovaly. Zemřela krátce poté, co jsme se narodily, a jediné, co jsme o ní skutečně věděly, bylo její jméno a datum narození: Emmeline Adelová, 5. 1. 1899. Ale pak jsme tato fakta našly napsaná na pamětní desce dívky, která se *před více než dvaceti lety* utopila ve vraniborském jezeře. Ať už byla naše matka kdokoliv, zdálo se, že byla studentkou Vraniboru, ale nemohla být tou samou Emmeline Adelovou, kterou potkal nešťastný osud přičiněním dnes již zatčeného ředitele Bartoloměje.

Scarlet se podívala na hřeben ve svých rukou. Na zadní straně měl iniciály EG jako Emmeline Greyová, což bylo příjmení, které naše matka přejala po svatbě. „Vidím ho každý den,“ řekla, „a jen tak přemýšlím... o tom všem. Jak se vlastně jmenovala? Kým byla? Jestli jí na nás záleželo. Jestli na nás teď... *dohlíží.*“

Bezděčně jsem se trochu zachvěla. „To nevím. A nevím, jestli se to někdy dozvíme.“

Moje dvojče odložilo hřeben a upravilo se před zrcadlem. „Myslíš, že by na nás byla pyšná?“ zeptala se.

To mi zlepšilo náladu. „Ha! Pyšná na tvoje tři školní tresty v jednom dni? No, je to vlastně docela výkon...“

Scarlet mě plácla po rameni.

„Pospěš si, ty chytračko. Zas nás čeká příšerná večere.“

Usmála jsem se. O matce jsem mohla říct ještě jedno – pokud byla Scarlet po ní, pak musela být pořádné číslo.

Kapitola čtvrtá Scarlet

Když v pátek odpoledne přišel čas na hodinu baletu, byla jsem jako u vytržení. Schylovalo se k tomu celý týden.

„Pojď, pojď,“ pobízela jsem Ivy a táhla ji chodbou ke studiu.

„Nemusíš mě táhnout!“ protestovala. „Dokážu jít sama!“

„Tak pojď rychleji! Balet čeká!“

Dorazily jsme ke dveřím, které vedly dolů ke studiu v suterénu, a zjistily, že před nimi stojí slečna Pěnkavová. Došly jsme tam sice o něco dřív, ale bylo neobvyklé, že ještě nebyla uvnitř.

„Slečno?“ oslovila jsem ji.

„Ach, dobré odpoledne, děvčata,“ řekla. „Běžte dolů, hned tam budu.“ Ale její hlas zněl roztrápeně.

„Co se děje?“ zeptala jsem se. Dívala se na schodiště, jako by ji chtělo kousnout, a pod paží svírala svou hůl.

„Ale nic,“ odpověděla. „Nedělejte si starosti. Jen mi schody poslední dobou připadají trochu... obtížné. Budu v pořádku.“

Její statečný výraz mě neoklamal. „Půjdu první,“ nabídla jsem, „a Ivy bude přímo za vámi. Pro jistotu...“

Vděčně se usmála. „Děkuju, děvčata.“

Dávala jsem si pozor, abych po schodech osvětlených plynovými lampami nesešla moc rychle. V suterénu byla zima jako vždycky.

Když jsem došla dolů, otočila jsem se, abych se podívala, jak naše učitelka udělá poslední krok. Zazubila se, i když byla ve tváři bledá a já slyšela, jak těžce dýchá. „Zvládla jsem to,“ řekla vítězoslavně. „Tak běžte dovnitř. Když jste tady dřív, můžete začít s rozcvičkou. Já dnes budu ráda za svou klavírní stoličku.“

Odebraly jsme se s Ivy k tyči a začaly se protahovat. Zbytek třídy na sebe nenechal dlouho čekat.

Penny s Nadou vešly dovnitř společně, ruku v ruce. Penny vypadala otravně samolibě a já bojovala s nutkáním utrousit uštěpačnou poznámku.

Zrovna jsem si procvičovala *plié* v každé pozici, když jsem si všimla, že se Penny uculuje.

Podívala jsem se na své nohy. Dělal jsem něco špatně? Ne. Oklepala jsem se. Bylo to jednoduché zahřívací cvičení, které jsem dělala už tisíckrát. Musela jsem Penny dostat z hlavy.

Když jsme se přesunuly ke cvičení ve středu místnosti, nemusela jsem se na ni dívat, protože jsme všechny stály čelem dopředu. To fungovalo, dokud jsme se nedostaly k *allegro*, kde jsme prováděly rychlejší kroky.

Slečna Pěnkavová nás instruovala usazená u klavíru, protože se necítila na předvádění. Slyšela jsem, jak si některé z ostatních dívek šeptají, že by neměla učit balet, když nezvládá tančit. Já si myslela, že odvádí dobrou práci, a vždycky jsem jim říkala, aby zavřely pusy.

„Opravdu musíme zapracovat na vašich piruetách, děvčata,“ zavolala. „Na *Šípkovou Růženku* musí být vypilované, obzvláště u té z vás, která získá roli princezny Aurory.“

Seřadily jsme se do řad po třech, abychom začaly s procvičováním. Shodou okolností jsem skončila s Ivy... a Penny. Ivy vypadala zděšeně, ale já se tím nehodlala nechat rozhodit. *Klid*, pomyslela jsem si. *Piruety zvládám levou zadní*.

Zapíchla jsem pohled do jednoho bodu a držela tělo zpevněné. Zvedla jsem nohu, natáhla ruce a se švihnutím hlavy se rychle otočila...

A točila jsem se.

Ale byla jsem nakřivo. Jen trochu. Uvědomění, že ztratím rovnováhu, mě zasáhlo jen okamžik předtím, než se to stalo. Převážila jsem se dopředu a s hlasitým úderem dopadla nohou na dřevěnou podlahu.

Moje noční můra se vrátila. *Padala jsem z pódia do tmy.*

Penny se rozesmála.

Narovnala jsem se, ruce v pěst. Nevěděla jsem, na koho mám větší vztek, jestli na sebe, nebo na tu piha-tou čarodějnici, která se hihňala vedle mě.

„Penny,“ napomenula ji slečna Pěnkavová, „není sluš-né smát se druhým. Soustřeď se laskavě na sebe.“

„Ale slečno,“ chichotala se Penny. „Scarlet je tu roz-hodně ta nejlepší baletka. Sama mi to řekla!“

A jen aby mi to dala pořádně sežrat, Penny v ten moment předvedla perfektní piruetu.

Slečna Pěnkavová pořád vypadala podrážděně. „Ba-let je o eleganci a respektu stejně jako o tanci. A ty ne-předvádíš ani jedno.“

Penny se kousla do rtu.

„Promiňte, slečno,“ řekla Penny. „Nechám toho, sli-buju.“

Ha. Pokradmu jsem jí věnovala smrtící pohled. Vě-děla jsem, že myslí na to samé, co já: dostat se do pro-blémů před učitelkami by znamenalo přijít o hlavní roli.

Věci se jen dál obracely k horšímu. To zaškokbrtnutí mě úplně rozhodilo a zdálo se, že se mi nedaří jediný krok. Ivy se mě neustále ptala, jestli jsem v pořádku,

a já si přála, aby byla zticha. Potřebovala jsem být dokonalá, a to jsem nebyla ani zdaleka.

Nevytáčela jsem správně nohy. Špičky jsem nedokázala napnout tak, jak bych chtěla. V otočkách jsem se kymácela.

A po celou dobu se mi Penny tiše posmívala.

Když jsme se na konci hodiny klaněly slečně Pěnkavové, chtělo se mi ječet. Co to se mnou bylo? Všechny pohyby jsem znala nazpaměť. Proč se mnou mé tělo nespolupracovalo?

Vážně jsem musela vyjít ze cviku, pomyslela jsem si a trpce se zastyděla. Představa, že to zkažím na jevišti, že na mě budou syčet všechny ty prázdné tváře...

Vtom jsem dostala nápad.

„Ivy,“ řekla jsem, když jsme si sedly, abychom si rozvázaly boty. „Nechceš jít napřed? Potřebuju si promluvit se slečnou Pěnkavovou.“

Ivy vypadala poněkud zmateně. „Proč?“

„No... mám o ni strach, o tu její nohu a tak.“ Což byla pravda, ale ne celá pravda. „Říkala jsem si, že tady chvíli počkám a ujistím se, že nepotřebuje pomoc.“

„Můžu taky pomoci,“ nabídlo se moje dvojče.

Sakra.

„No, já jen... ráda bych pro ni něco udělala sama. Vždyť víš, že jsem jí ještě nevynahradila ten rozbitý klavír.“

Ivy našpulila rty a já si nebyla jistá, jestli prokoukla moje výmluvy, nebo jen přemýšlí nad tím, jak jsem